

καὶ φύγε ἀπ' τὰ μάγουλα, καὶ φύγε κι' ἀπ' τὸ στόμα.
Μόνο ὅτ' αὐτῶν γέρων πῆγαινε τὸ ἄψυχο κουφάρι,
ποῦ δὲν ἔμπορει τὰ πόδια του γιὰ τὸ χορὸ νὰ πάρῃ.

Ἐμπρός, κυρίαί, κύριοι, εἰς ὅλας τὰς μοδίστρας,
ἐμπρός, φουστάνια φουντωτά, παπούτζια ἀτλαζένια,
ἀστράψετε ὅτ' ὁ στήθος μας σταυροὶ τῆς Ὁθωνίστρας,
καὶ ὅλοι μὲ παράσημα ὡς ἔχουν τενεκεδένια.
Εἰς τὰ κεφάλια μας φτερά, εἰς τὸ λαιμὸ γαλόνια,
ἀσπίδες, κράνη, ῥόπαλα, καμήλαις, μακαρόνια.

Καὶ σύ, Σημαία γαλανή, Σημαία ξεβαμμένη,
ποῦ μασκαράδων σύμβολον κατήντησες νὰ γίνῃς,
εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς χοροὺς ὡς ἦσαι κρεμασμένη,
καὶ μὲ ἀέρα πάντοτε κυμάτιζε εἰρήνης.
Τίμα καὶ σύ τὸ γλέντι μας καὶ τὸ μασκαραλῆμι ...
ἰδοὺ ἡ μόνη σου τιμὴ, ἡ δάφνη καὶ ἡ νίκη.

Ἐμπρός, τρελλή μου Ἀποκρῆ, ξεφάντωνε καὶ πῆδα,
ἀνοίγει σπῆττα φτωγὰ καὶ φωτίζει παλάτια,
ἡλέκτρισε μὲ μουσικὴ τὴ φίλη μας πατρίδα,
καὶ φτέρωσε τὰ πόδια μας, καὶ πύρωσε τὰ μάτια.
Τὰ μούτρα νὰ μασκαρευθοῦν, ἢ γειτονιαῖς ν' ἀνάψουν,
καὶ ὅλοι κι' ὅλαις, Ἀποκρῆ, γιὰ σένα νὰ τὸ κάψουν.

Σουρῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ πατρός τῆς ἀρχαίας σχολῆς καὶ κόρης:
— Ἐ, Σοφουλὰ μου, ξεύρεις δά, σὲ ἀρραβωνίασα!

— Μὲ ποίονα, παπᾶ, μὲ ποίονα;
— Ἄ! κόρη μου, αὐτὰ δὲν λέγονται, εἶναι *ιδιαιτέρα*.

Ὑφος αὐλικόν:

..... Μετὰ τοῦτο, οἱ ἐνὶ ἡλώτατοι πρίγκιπες μετέβησαν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ δοξολογήσουν τὸν Ὁγιώτατον.

Λυθάδεια ἐπαίτου γνωστοῦ διὰ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸ
κρασί:

Ἐπαίτης. Μίαν πεντάραν, κύριε.

Κύριος. Γιὰ νὰ πᾶ νὰ σφίξῃς τὴ μαστιχοῦλά σου;

Ἐπαίτης. Ἄν θέλῃς, δόσε μου περισσότερα, νὰ πιῶ
μπίρα!

ΛΕΣΧΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ὁρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, ὅπερ ἐπικά-
θεται τῆς στέγης αὐτοῦ ὡς ὑψηλὸς πῖλος ἐπὶ τῶν κροτά-
φων κεφαλῆς τεραστίων διαστάσεων, ἐσήμαινε τὴν ἔκτην
πρωϊνὴν ὥραν, ὅταν ἀπεχώρουν τῆς χορευτικῆς αὐτοῦ αἰθού-
σης καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν.

*

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐρρίφθην κατάκοπος, μετὰ οκτάωρον χο-
ρευτικῆν ἀσκήσιν καὶ αὐπνίαν.

Τότε ὅλη ἐκεῖνη ἡ λαμπρὰ αἴθουσα μὲ τὴν θεατρικὴν τῆς
διακόσμησην, μὲ τὴν εὐρεῖαν κυκλοτερῆ τῆς ἑκτασίν, τὴν
ὑψηλὴν τῆς ὀροφῆς, τὴν γαλαρίαν τῆς, τοὺς μουσικούς
τῆς ἡχους, τὰ χορευτικὰ τῆς ζεύγη, τὰ ποικίλα ἀνα-

Οὔτε φωνὴ οὔτ' ἀκρόασις. Ἐκραξε πάλιν Ἡ κόμη Σανούτε!
Μάρκε! Μάρκε! Οὐδεὶς Μάρκος ὑπῆρχε πλὴν τοῦ ἀγίου
Μάρκου, ὡς εἶπομεν.

Τότε ἡ Αὐγούστα ἤρχισε νάνησυχῇ, νὰ φοβῆται, νὰ τρέ-
μῃ. Τί συνέβη; Διατί εἶχον ἐγκαταλίπει τὸ πλοῖον τοῦτο;
Τόσοι στρατιῶται, τόσον πλήρωμα τί ἐγένεον; ὁ Σανούτος
ποῦ ἦτο; Ἐβροθήθη καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατὰστροφμα.
Ἦθελε νὰ καλέσῃ τοὺς ἐρέτας, ὅπως ἐπανεέλθωσι μὲ τὴν
λέμβον των καὶ τὴν παραλάβωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον
καιρὸς. Ἡ λεμβὸς εἶχε γεῖναι ἄφαντος· εἶχε κάμψῃ τὴν
αὐτὴν καὶ ἐπανελθεῖ εἰς τὸν ὄρμον. Οὐδὲν ἔβλεπε πλέον
ἡ Αὐγούστα. Ἦσθάνθη ἑαυτὴν ἐν ἐγκαταλείψει. Περιέβλε-
ψε κύκλῳ καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ. Ἐκραξε μὲ δειλὴν φω-
νὴν πρὸς τὰ ἄλλα πλοῖα, τὰ κείμενα ἐγγύτατα τῆς ναυαρ-
χίδος. Δὲν εἶναι ἐδῶ κανεὶς; Ἀνθρώποι, ποῦ εἰσθε; Οὐ-
δεὶς ἀπάντησεν. Ἀλλως δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ κράξῃ γεγω-
νότερον, διότι ἐφοβεῖτο τὴν ἡχὴν τῆς ἰδίας αὐτῆς φωνῆς.
Τότε ἐστράφη πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὸν ἀντικρὺ αὐτῆς βράχον,
ἐρ' οὐ εἶδε δύο μελαίνες σκιας, αἵτινες ὁμοιάζον μὲ ἀνθρώ-
πους καὶ ἂν ἦσαν ἄνθρωποι, ἐφαίνοντο παρατηροῦντες αὐ-
τήν. Τίνες νὰ ἦσαν ἀρά γε; Ἡ Αὐγούστα ἐπεθύμει νὰ
κράξῃ πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν ἐτόλμα. Παράδοξος ἰδέα τῇ ἐ-
πῆλθε. Μήπως ἦτο ἐκεῖνος... ὁ σύζυγός της; Ἐκεῖνος
ὅν τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισε πρὸ μικροῦ ἐπὶ τῆς παραλίας
καὶ τὸν παρετήρησεν ἀκολουθοῦντα αὐτήν κατὰ μῆκος τῆς ἀ-

κτῆς, ἣν παρέπλεεν; Ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ ἦτο ὁ σύζυγός της,
ἦτο μᾶλλον ἡ σκιά τοῦ συζύγου της. Διότι ἡ Αὐγούστα
δὲν ἠΐξευρεν ἂν ἔζη, πολλάκις ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ πλη-
ροφορίαν περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐτόλμα, περιέμενε νὰ τὴν
πληροφορήσῃ τις οἰκοθεν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν ἐτόλμων ὡ-
σαύτως, καὶ πολλῶ μᾶλλον, νὰ ἀναφέρωσιν ἐπὶ παρουσίᾳ
αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ὅχι δὲν ἦτο βεβαίως
ἐκεῖνος ἦτο ἡ σκιά αὐτοῦ. Σκιά τεβλιμμένη καὶ γογγύ-
ζουσα, ἥτις εἶχε ἐκφύγει ἐκ τοῦ Ἀδου, καὶ περιεπλανᾶτο
ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτῆς, ἀγ-
γέλου, ἢ μᾶλλον ξεναγωγουμένη παρ' αὐτοῦ, εἰς τοὺς
τόπους, μεθ' ὧν δυστυχία τις συνέδεε τὰς ἀναμνήσεις της.
Τὴν εἶδεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ συλλαβούσα
αὐτήν ἐπ' αὐτοφῶρῳ εἰς ἀμυβόλου ἐννοίας ἐκδρομὴν, οὐχ
ἥττον δὲν ἀπέστρεψεν ἐπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν
ἠκολούθησε μετὰ καρτερίας καὶ ἀνοχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀρετὴ
τῶν μεταστάντων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Διότι δὲν δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ζώντων τοσαύτη ὑπε-
ράνθρωπος ἀνοχή!

Ἡ Αὐγούστα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιμετωπίζῃ
τὴν σκιάν ταύτην, κατέβη αὖθις εἰς τὸν θάλαμον. Ἡ καν-
δήλα τοῦ ἀγίου Μάρκου τὸν ἐφώτιζεν εἰσέτι, οὐδ' ὑπῆρχεν
ἄλλη τις παραμυθία πλὴν αὐτῆς διὰ τὴν δυστυχὴ ταύτην
γυναῖκα.

Ἦρχισε νὰ σκέπτεται τί νὰ πράξῃ. Ἡ ἔρημος αὐτῇ γα-